

РЕШЕНИЕ

№ 6695

гр. София, 19.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 17 състав, в
публично заседание на 26.01.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ана Методиева

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **4631** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс, във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на „ХЕПС АГРО“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място],[жк], [жилищен адрес] срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № ГРАМ-1323256 от 06.04.2025 г., издадена от младши автоконтрольор при Районно управление (РУ) – О. към Областна дирекция на Министерството на вътрешните работи (ОДМВР) – Т., с която на основание чл. 171, т. 2, б. а) ЗДвП е разпоредено временно спиране от движение на пътно превозно средство, до отстраняване на техническата неизправност.

Жалбоподателят поддържа, че заповедта е незаконосъобразна поради липса на ясно и конкретно описание на мястото на проверката и на констатираните технически неизправности, поради което счита, че е нарушено правото му на защита. Навежда доводи, че административният орган не разполага с компетентност да прави преценка за техническата изправност на превозното средство. Твърди, че описаните неизправности не са съществени и не са налагали прилагането на принудителна административна мярка, като излага, че евентуалната липса на закрепващ елемент на задно колело е могла да бъде отстранена незабавно на място, а относно предното панорамно стъкло сочи, че не е доказано същото да е било спукано в зоната на почистване. С тези съображения иска отмяна на заповедта.

Прави искане за отмяна на заповедта като незаконосъобразна.

Ответникът - младши автоконтрольор към Районно управление О. към Областна дирекция на вътрешните работи- Т. оспорва жалбата като неоснователна и недоказана. Излага подробни

правни съображения относно превантивния характер на мерките по чл. 171 ЗДвП, позовава се на общото изискване движещите се по пътя превозни средства да бъдат технически изправни и на разграничението на техническите неизправности по тежест според законовите дефиниции и подзаконовата уредба, като приема, че констатираните неизправности са от категорията на „значителните“ и обосновават спиране от движение до отстраняването им.

Прави искане жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на претендирано адвокатско възнаграждение в евентуалност на уважаване на жалбата.

Административен съд – София-град, III отделение, 17 състав, след като обсъди доводите и възраженията на страните и извърши проверка на оспорения акт с оглед правомощията си по чл. 168, ал. 1 АПК, намира за установено от фактическа страна следното:

На 06.04.2025 г. около 11:42 часа, в [община], на път I-4, км 184+876, е извършена проверка на пътно превозно средство – товарен автомобил „Пежо Боксер“, собственост на „ХЕПС АГРО“ ЕООД. В хода на проверката контролният орган е възприел технически дефекти и е съставил Акт за установяване на административно нарушение серия (АУАН) GA № 3870507/06.04.2025 г.

Въз основа на констатациите по проверката на 06.04.2025 г. е издадена оспорената Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM-1323256/06.04.2025 г. В заповедта административният орган е приел, че при извършената проверка е установено, че процесният автомобил е „със значителна техническа неизправност – счупено предно панорамно стъкло в зоната на почистване на чистачките“ и „липса на закрепващ елемент (болт) на задно дясно колело“, поради което е прието, че е извършено нарушение на чл. 139, ал. 1, т. 1 ЗДвП и са налице материалноправните предпоставки за прилагане на мярката по чл. 171, т. 2, б. а) ЗДвП. Заповедта е връчена на управителя на дружеството на 06.04.2025 г., удостоверено с разписка на самия акт.

В хода на съдебното производство са допуснати гласни доказателства, като е разпитан полицейският служител, участвал в проверката, в открито съдебно заседание, проведено на 06.10.2025 г., за което е съставен протокол.

По делото са приети и писмени доказателства, представени от административния орган с молба от 14.10.2025 г., включително протокол от 07.10.2025 г. за отпечатване на хартиен носител на снимков материал и снимки, изготвени при проверката.

С молба от 21.10.2025 г. жалбоподателят е направил доказателствени искания, включително за представяне на видеозаписи, по които е постановено определение от 24.10.2025 г., с което исканията са оставени без уважение.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е допустима, тъй като е подадена от надлежна страна, адресат на оспорения административен акт, имаща правен интерес от оспорването, в срока по чл. 149, ал. 1 АПК във връзка с чл. 172, ал. 5 ЗДвП и срещу подлежащ на съдебен контрол акт.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, б. а), т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото е приложена Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи за определяне на служби за контрол по ЗДвП – структури на МВР. На основание чл. 165 с.з. и чл. 33, т. 9 ЗМВР, с т. 1.3 от заповедта областните дирекции на МВР и СДВР, в рамките на обслужваната територия, са определени да осъществяват контрол по ЗДвП. На основание законната делегация на чл. 172, ал. 1 ЗДвП директорът на ОДМВР – Т. (подписана в условията за заместване съгласно Заповед №363з-770/05.04.2024 г.), със Заповед № 363з-803/10.04.2024 г. е определил

длъжностните лица, оправомощени да издават заповеди за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, 5, буква а) и т. 6 ЗДвП, сред които служителите на длъжност младши автоконтрольор в РУ - О.. Процесната заповед е издадена от С. Е., който съгласно приложеното по делото удостоверение издадено от ОДМВР – Т., към датата на издаване на оспорения акт е изпълнявал длъжността „младши автоконтрольор“ към РУ – Т.. Длъжността му е в обхвата на посочената в Заповед № 363з-803/10.04.2024 г., поради което съдът намира, че оспореният индивидуален административен акт е издаден от материално и персонално компетентен орган.

Заповедта е издадена в изискуемата писмена форма и съдържа всички съществени реквизити по чл. 59, ал. 2 АПК. В нея са изложени фактическите основания за прилагане на мярката, правното основание, индивидуализирани са адресатът и превозното средство и са дадени указания за обжалване. Описанието на мястото на проверката – път I-4, районът на разклона за [населено място] – е достатъчно конкретно, тъй като индивидуализира проверката чрез посочване на път, ориентир, дата и час, както и чрез индивидуализиране на проверяваното ППС и неговия собственик. При това положение не може да се приеме, че липсата на по-детайлно географско обозначаване е довела до неяснота за предмета на спора или до ограничаване на правото на защита, още повече че жалбата конкретно атакува именно посочените в заповедта неизправности и твърденията на органа за мястото и начина на установяването им.

Не се установяват и съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Принудителната административна мярка по чл. 171, т. 2, б. а) ЗДвП е предвидена като превантивна и преустановителна мярка, насочена към незабавно ограничаване на риск за безопасността на движението, когато ППС е технически неисправно. Поради характера на мярката законът не изисква предварително изслушване на адресата или назначаване на техническа експертиза преди издаването на заповедта. Защитата се осигурява чрез съдебния контрол, какъвто е упражнен в настоящото производство, включително чрез разпит на свидетел и събиране на писмени доказателства.

По приложението на материалния закон следва да се отчете, че разпоредбата на чл. 171, т. 2, б. а) ЗДвП предвижда временно спиране от движение на пътно превозно средство, когато то е технически неисправно, до отстраняване на неизправността. Наличието на материалноправната предпоставка – техническа неизправност – се установява в случая от съвкупната преценка на АУАН, съдържанието на заповедта, свидетелските показания и приетия снимков материал.

Във връзка с доводите за липса на компетентност да се преценява техническа изправност следва да се има предвид, че правомощията на органите за контрол по ЗДвП включват констатиране на очевидни технически неизправности при проверка на пътя и прилагане на предвидените в закона принудителни мерки. Нормата на чл. 171, т. 2, б. а) ЗДвП не поставя прилагането на мярката в зависимост от предварително експертно заключение, сервизна диагностика или становище на техническа служба, а от установяване на неизправност при контролна проверка. Прилагането на мярката не е санкция и не решава въпроса за вина или административнонаказателна отговорност, а цели временното преустановяване на движение на неисправно ППС до отстраняването на установеното състояние. Ето защо възражението, че органът не е „технически експерт“, не изключва правомощието му да установи видими дефекти от обичайния контролен порядък и да приложи мярката.

По довода, че липсват годни доказателства за неизправностите, доказателствената основа по делото включва АУАН от 06.04.2025 г., който съдържа конкретно описание на констатираните неизправности, както и показания на служител, участвал в проверката, който възпроизвежда непосредствените си възприятия и уточнява местоположението на спукването на стъклото. Допълнително са приети и снимки, отпечатани по протокол, които са изготвени при проверката и

които кореспондират с отразените в АУАН и заповедта констатации. Жалбоподателят не е ангажирал насрещни доказателства, с които да опровергае тези факти, например доказателства за липса на спукване в зоната на чистачките или за наличие на болт на задно дясно колело към момента на проверката.

Във връзка с твърденията, че неизправностите не са съществени и не обуславят мярка, следва да се съобрази, че законът свързва приложението на чл. 171, т. 2, б. а) ЗДвП с техническа неизправност, която създава риск за безопасността на движението. Законът въвежда разграничение на техническите неизправности според тежестта и риска (незначителни, значителни и опасни), като същността на това разграничение е да се отделят дефектите, които са формални или без реално влияние върху безопасността, от тези, които могат да засегнат безопасността на превозното средство или да породят риск за участниците в движението. Това разграничение се конкретизира и в подзаконовата уредба за проверка на техническата изправност, включително Наредба № Н-32 от 16.12.2011 г. за периодичните прегледи за проверка на техническата изправност на пътните превозни средства. Административният орган в процесната заповед е използвал изрично формулировката „счупено предно панорамно стъкло в зоната на почистване на чистачките“. Жалбоподателят противопоставя на това твърдението, че стъклото не е „счупено“, а „спукано/пукнато“, като извежда от тази разлика извод, че липсва значителна неизправност. Съдът, след като прецени доказателствата, приема като факт, че техническо състояние е „спукано/напукано“, а не „разбито на части“ или „липсващо“ стъкло. Това се установява от приложените снимки, където дефектът се проявява като ясно изразена пукнатина, както и от свидетелските показания. Въпреки това съдът намира, че спорът по терминологията не е решаващ, тъй като материалноправната предпоставка по чл. 171, т. 2, б. а) ЗДвП не е обвързана с употребата на думата „счупено“ или „спукано“, а с това дали пътното превозно средство е „технически неизправно“ по начин, който засяга безопасността на движението. По делото е доказано, че пукнатината се намира именно в зоната на почистване на чистачките, тоест в зоната на пряката видимост на водача, която е критична за безопасното управление. С оглед естеството на тази неизправност съдът приема, че тя е от категорията на значителните неизправности, защото има потенциал да ограничи видимостта, да се развие (разшири) и да доведе до внезапно влошаване на видимостта или до други рискове при движение. В този смисъл е и съдебната практика, която приема, че дефект по предното стъкло, засягащ зоната на видимостта на водача, представлява основание за прилагане на мярката по чл. 171, т. 2, б. а) ЗДвП, тъй като непосредствено се свързва с безопасността на движението.

Във връзка с твърденията, че липсващият закрепващ елемент е могъл да бъде отстранен веднага, релевантен остава моментът на проверката и установеното тогава състояние. Мярката по чл. 171, т. 2, б. а) ЗДвП се прилага именно защото към момента на контрола ППС е технически неизправно и участва или може да участва в движението. Възможността впоследствие дефектът да бъде отстранен не прави заповедта незаконосъобразна, тъй като самата мярка е „до отстраняване на неизправността“ и прекратява действието си при привеждане на ППС в изискуемото състояние. Освен това при наличието на доказана неизправност на предното стъкло в зоната на видимостта, твърденията за отстранимост на тази липса не могат да доведат до отпадане на предпоставките за ПАМ, тъй като за прилагането на чл. 171, т. 2, б. а) ЗДвП е достатъчно да е налице техническа неизправност, която обективно засяга безопасността. Ето защо, дори съдът да приеме тезата на жалбоподателя, че въпросният болт е могъл да бъде поставен веднага, това не променя изводите относно необходимостта от мярката, обусловена от неизправността на предното стъкло.

С оглед целта и съразмерността на мярката следва да се отчете, че е наложено временно спиране

от движение „до отстраняване на неизправността“, което означава, че ограничението е временно и е пряко зависимо от поведението на адресата – отстраняване на неизправността и възстановяване на техническата изправност по надлежния ред. При констатирани дефекти, засягащи видимостта и безопасността на ходовата част, превантивната цел на закона – осигуряване безопасността на движението и недопускане участие на технически неизправни превозни средства – е реализирана чрез приложената мярка.

С оглед изложеното заповедта е издадена при наличие на материалноправните предпоставки за прилагане на принудителната административна мярка и в съответствие с целта на закона, поради което не са налице основания за отмяната ѝ по чл. 146 АПК.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 3 АПК, в полза на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение, определено по реда на чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ (НЗПП), в минимален размер, съобразен с фактическата и правната сложност на делото. Съдът определя това възнаграждение в размер на 51,13 евро, като справедлив и съответен на извършената защита.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд – София-град, III отделение, 17 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „ХЕПС АГРО“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM-1323256/06.04.2025 г., издадена от младши автоконтрольор към Районно управление – О. при Областна дирекция на Министерството на вътрешните работи – Т..

ОСЪЖДА „ХЕПС АГРО“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес за управление [населено място],[жк], [жилищен адрес] да заплати на Областна дирекция на Министерството на вътрешните работи – Т., [населено място], [улица] юрисконсултско възнаграждение в размер на 51,13 евро (петдесет и едно евро и тринадесет евроцента).

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, съгласно чл. 172, ал. 5, изр. второ ЗДвП.

СЪДИЯ: